2 ARALIK 1972
SAYI: 9

Milliyet

ÇOCUK

MISTERCAKI _ MELIHAT

7'den 70'e bütün çocukların dergisi

ALBAY BUM'un yeni macerası

TALİHSİZ ÇOCUK

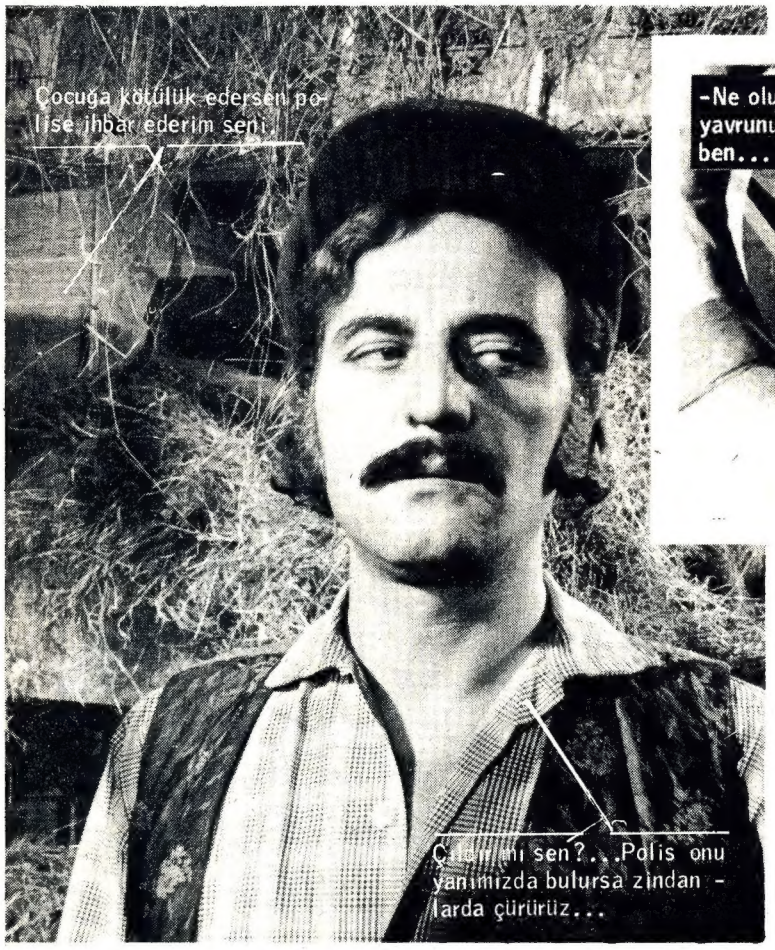

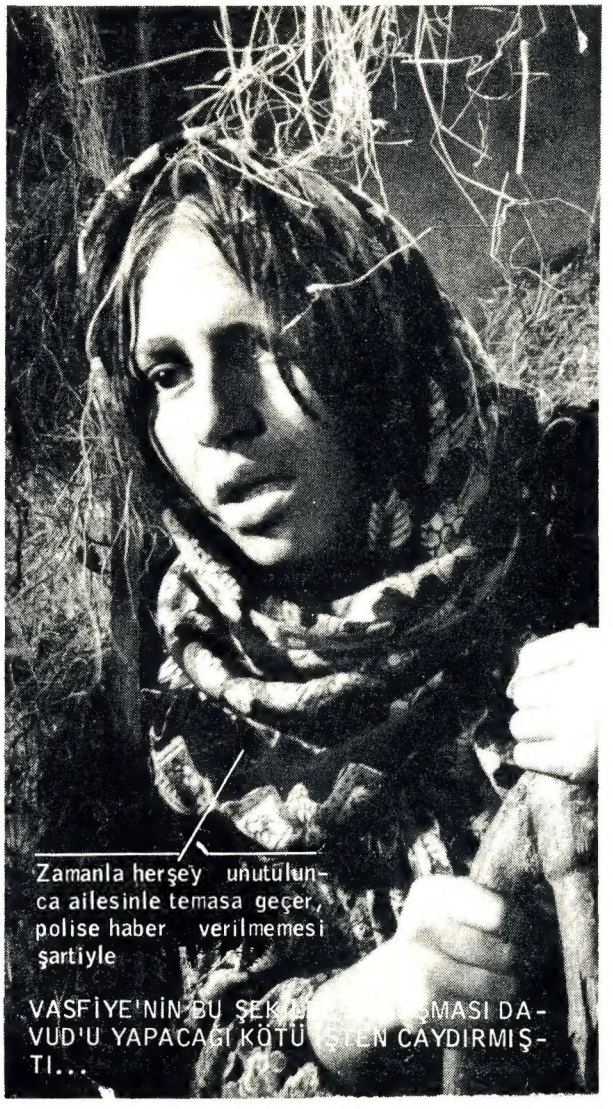

ESER Kemalettin Tuğcu

HAZIRLAYAN
Osman F. Seden

KAMERA
Güngör Tetiker

OYNAYANLAR

Kahraman Kral	*Feridun Çölgeçen*
Gül Taner	*Arif Anıl*
Taygar Belevi	*Ali Demir*
Zeki Tüney	*ve*
Nubar Terziyan	*Nalan Çöl*

4

ÖZET

Davut adlı eski mahkûmlardan bir serseri ; komşusu Salim Reise, ölüm döşeğinde, oğlu olarak bilinen Ali'yi 9 yıl önce nasıl kaçırdığını itiraf etmektedir.

ÇOCUĞU İADE EDERİZ. BÖYLECE CEZADAN DA KURTULURUZ. O ZAMAN ÇOCUĞUN KİMLİĞİNİ İSPAT ETMEK İÇİN GİYSİLERİNİ İYİCE SAKLAMAK LAZIM.

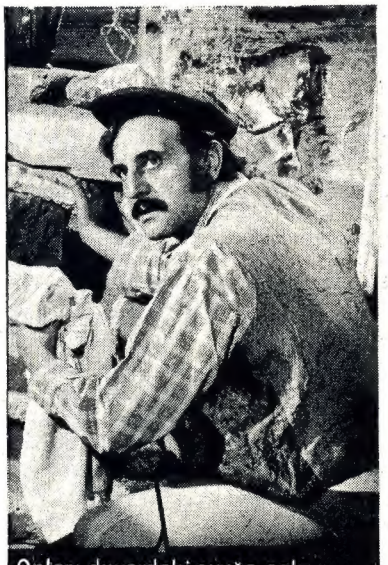

Onları duvardaki oyuğa saklar ve taşla örerim... Polis değil şeytan bile bulamaz burada...

-Allah affetsin bizi. Çok büyük bir günah işledik..

DAVUT ELBİSELERİ GİZLERKEN VASFİYE DE ZAVALLI YAVRUYU ÇUVAL PARÇALARINA SARIYORDU....

ERTESİ SABAH VASFİYE ÇOCUĞU KUCAĞINA ALARAK YOLA KOYULDU...

-Zavallı yavrucuğum, hiç şüphesiz öldürdüler onu...

-Parayı almaya gelmediler.

O SIRADA ERCÜMENT BEY'İN KÖŞKÜNDE HERKES ALİ'NİN HAYATINDAN ÜMİDİ KESMİŞTİ...

SUNA'nın SERÇELERİ *Gülten Dayıoğlu'nun masal dizisi*

Karakanat'ın öyküsü

Buz üstünde yolculuk...

Suna, Karakanat'ı beklerken, dizlerinin üzerine koyduğu deftere, serçe resimleri çiziyordu. Karakanat'ın siyah teleklerini yaparken, sevimli serçe, pencerenin önünde belirdi. Suna onu coşkuyla karşıladı.

Karakanat, cik cik! Öterek, içeriye girdi. Suna'nın çevresinde bir kez uçup, başının üstüne kondu.

-Hey, dur bakalım, saçlarım ayaklarına dolanacak!... İn oradan.

Karakanat:

-Olmaz, dedi. Öykümü burada, başının üstünde anlatacağım...

-Arkadaşların iyiler mi?

-Evet, iyiler. Pembe serçenin iki yumurtası var. Kuluçkaya yattı. Yeşil serçe ile Mavi serçe yuvalarını onarıyorlar.

-Peki ötekiler ne yapıyorlar?...

-Sarı serçe, küçük bir kaza geçirdi. Haylaz bir çocuk, onu sapanla vurmak istemiş. Kanadı yaralanmış, canını zor kurtarmış. Yuvasında yatıyor. Hepimiz nöbetleşerek ona yiyecek taşıyoruz. Ötekiler iyiler. Kırlarda kanat çırpıp, körpe kurtcukları yiyerek, baharın tadını çıkarıyorlar...

-Sarı serçeye çok üzüldüm.

-Üzülme. Yarası derin değil. Çabuk iyileşir... Bir gün o da gelip sana güzel bir öykü anlatacak... Başlayalım mı artık?...

-Hemen başlıyalım. Anlatacağın öyküyü çok merak ediyorum.

Ve karakanat öyküsüne başladı:

Yıllar önce kentimizde, olağanüstü bir kış olmuştu. Kar, tipi ve fırtınadan göz gözü görmüyordu. Sokaklar, cam gibi buzla kaplanmıştı. Çocuklar, bayram yapıyorlardı. Kızağını kapan sokağa koşuyordu.

Ömer'le Ali, yanyana evlerde oturuyorlardı. Kendilerini bileli beri arkadaştılar. Bazan bir bilye yüzünden kavgaya tutuşur, kısa bir süre birbirlerine küser, sonra hemen barışırlardı.

Bir akşam üstü, okuldan dönüyorlardı. Çocuklar arasında, ağızdan ağıza, ilginç bir haber yayıldı: "Nehir donmuş", diyordu herkes. Kentin kıyısından geçen nehirin donması, olağanüstü bir olaydı.

Bir kaç çocuk: "Haydi gelin, nehri görmeye gidelim" deyince, Ali ile Ömer dayanamadılar. Çocukların peşine takıldılar. Nehir, semtlerinden oldukça uzaktaydı. Ali, yarı yolda Ömer'i uyardı:

-Yarım saattir yoldayız. Hâlâ nehir görünmedi eve geç kalmıyalım?

-Yollar buzlu, onun için yavaş yürüyoruz. Yoksa nehir şuracıktaymış. Çocuklar öyle söylüyorlar...

-İyi ama, gidip dönmemiz iki saati bulur. O zaman hava iyice kararır. Annelerimiz işten dönüp, bizi evde bulamazlarsa telaşlanırlar.

-Haklısın. Gel istersen geri dönelim.

Onların konuşmasını duyan iri bir çocuk:

-Amma da ödleksiniz be! Ömrünüzde hiç donmuş bir nehir gördünüz mü? Görmediniz elbette. Annemiz babamız kızacak diye, böyle bir fırsat kaçırılır mı? Boşverin geri dönmeyi. Bizimle gelin. Yarın okulda, gördüklerimizi anlatırken, çocuklar iç çekerek: "Keşke biz de gelseydik" diyecekler.

Ali ile Ömer, birbirlerinin yüzüne baktılar. Ali:

-Bu kadar yol geldik. Donmuş nehri görmeden gitmeyelim. Evdekilerden biraz azar işitiriz olur biter. Özür dileriz. Bir daha eve geç kalmıyacağımıza söz veririz...

-Dayak da yeriz belki.

-Olacak o kadar. Haydi hızlan biraz. Öteki çocuklardan epey geri kaldık...

Nehir, gerçekten buz tutmuştu. Camdan yapılmış bir yol gibi, uzayıp gidiyordu. Çocuklar hemen, kıyılarda kaymaya başladılar. Engelsiz bir yerde, buz üstünde kayarken, insan uçar gibi oluyordu. Çocuklar, kendilerini kanatlanmış sanıyorlardı. Neşe içinde söylenen kış şarkılarıyla sevinç çığlıkları, birbirine karışıyordu. Çocuklar, başka bir dünyada gibiydiler. Bir ara, büyük çocuklardan biri:

-Ben nehrin üstünde kayarak, karşıya geçeceğim. Gelen var mı? dedi. Cevap veren olmadı. Çocuk:

-Hepiniz de korkaksınız, diyerek. Nehrin ortalarına doğru vurdu. Bir çırpıda karşı kıyıya ulaştı.

-Heeyyy! diye el salladı öbür kıyıdakilere.

Sonra ötekiler de, aynı şekilde kayarak, karşıya geçtiler. Böylece bütün çocuklar, nehrin yüzeyini kaplayan buz alanında, alabildiğine kaymaya başladılar!...

Ali ile Ömer de onlara katıldılar. Hava gide gide kararıyordu. Bazı öğrenciler evlerine döndüler. Çocuklar azaldıkça, nehrin üstünde kaymak daha hoş oluyordu. Kesintisiz olarak taaa!... Öte-

lere kadar kayıp gitmek, doyulmaz bir çoşku veriyordu çocuklara...Ali ile Ömer,kaydılar kaydılar...Kaydılar. Bir kaç çocuk kalmıştı çevrelerinde. Sonra onlar da çekip gittiler.

İşte,göz alabildiğine uzanan buz nehri,onlara kalmıştı.El ele verip kayıyor, çömelerek kayıyor.Tek ayak üstünde kayıyor...Hiç durmadan kayıyorlardı.Hava kararmıştı.Ömer:

-Gidelim artık,dedi.Karşıdan,kentin ışıkları görünüyordu.Nehir kıyısında duran çantalarını aldılar.Gitmeye hazırlanıyorlardı.Ali:

-Gel dedi.Çantalarımızla birlikte el ele verip son bir kez daha kayalım...Ömer:

-Olur,dedi.Ve "Kış Baba" şarkısını söyleyerek,buzun üstünde dans eder gibi,kaymaya başladılar...

Birden,bir çatırtı işittiler. Birbirlerinin ellerini sımsıkı tutuyorlardı. Sağdan soldan yükselen çatırtılar, gittikçe arttı.Kısa bir süre sonra,çocukların üzerinde bulundukları buz,yavaş yavaş kımıldamaya başladı.Ali ile Ömer, şaşkınlıktan ve korkudan,ne yapacaklarını bilemiyorlardı.İlk konuşan Ali oldu:

-Hey,buzlar çözülüyor'. Bak,altımızdaki buz adacık nehrin akış yönüne doğru gidiyor'.Ömer ağlamaklıydı:

-Biz ne olacağız?Nehrin tam ortasındayız.Ne yapsak acaba?Titriyorlardı. uz adacık,gittikçe çoğalan bir hızla,ilerliyordu.Ali ile Ömer, ağlayıp bağrışmaya başladılar:

-Yetişin,yetişin'.Kurtarın bizi, yetişiiin'....

Kış günü,akşamın o saatinde,sokaklar bomboştu.İnsanlar,sıcacık evlerinde, günün yorgunluğunu çıkarıyorlardı. Kentin ışıkları,git gide uzaklaşıyordu...Ve çocuklar,buz adacığın üzerinde, ölüm korkusuyla birbirlerine sarılmış ağlaşıyorlardı.

Ali ile Ömer,o yıl beşinci sınıfa gidiyorlardı.Dersanede aynı sırada otururlardı.Ev ödevlerini birlikte yapar, sabahleyin okula birlikte giderlerdi... Ömer:

-Anneciğim'.diye hıçkırdı.

Ali,burnunu çeke çeke:

-Annelerimiz ve babalarımız, işten dönmüşlerdir.Meraktan ölüyorlardır.

Çocuklar,titreşip ağlaşıyorlardı.Karınları açıkmış;bedenleri buz gibi olmuştu.Ömer kuşkuyla fısıldadı:

-Hava çok soğuk,bedenim buz gibi oldu.Donmayalım sakın?

-Donabiliriz.Onun için kollarımızı bacaklarımızı hareket ettirelim...

Bir an,ikisi de sustular. Çevreleri kapkaranlıktı.Ağaçlar dev gibi geliyordu gözlerine.İçlerini dayanılmaz bir korku kapladı.Sessizliği Ömer bozdu:

-Buradan kurtulmamız olanak dışı.

-Korkuyor musun?

-Evet.Hem de çok korkuyorum. Ölmek istemiyorum...

-Ben de korkuyorum.Fakat umudumuzu yitirmiyelim.Belki birileri bizi görüp kurtarır.Donmamaya çalışarak,sabahı bekleyelim.

-Bu nehir nerede bitiyor,biliyor musun ?

-Bir yerde denize dökülüyor ama,nerede olduğunu bilemiyorum.

-Haritayı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum olmuyor.Hiç bir şey hatırlıyamıyorum.

Suna,çok heyecanlanmıştı:

-Eee sonra n'olmuş? diye sordu.

Karakanat:

-Sonrasını,gelecek hafta Mavi serçe anlatacak,dedi.

Suna:

-Aaa'. Öyle şey olur mu?Ben bir hafta nasıl beklerim?Meraktan ölürüm.N'olursun söyle,Ali ile Ömer kurtuldular mı? Yoksa...

Karakanat,pırrr'. Edip uçtu.Pencerenin önüne kondu:

-Bu öykünün sonunu yalnız Mavi serçe biliyor.Çocukların başlarına gelenleri bilsem,hemen şimdi anlatırdım... dedi'. Bir anda,gelip sevgiyle Suna'nın burnunun ucunu gagaladı.Ve uçup gitti...

TENTEN'in MACERALARI

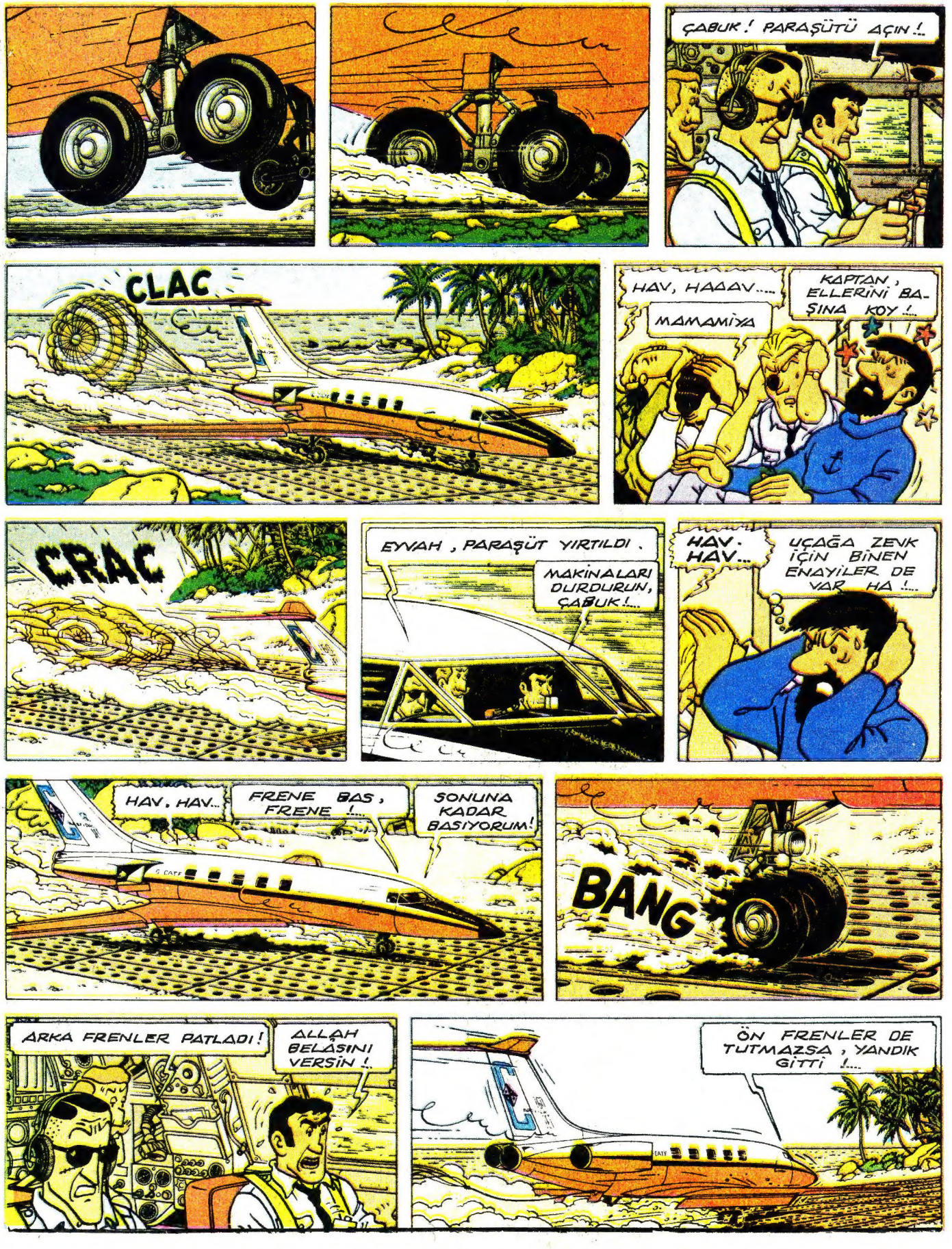

SİDNEY YOLCULUĞU 9

Türkiye'de yayın hakkı Milliyet'e aittir.

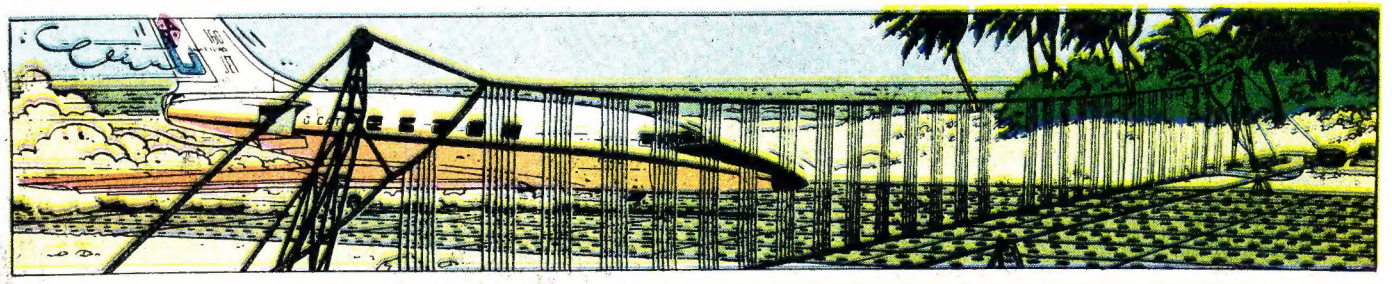

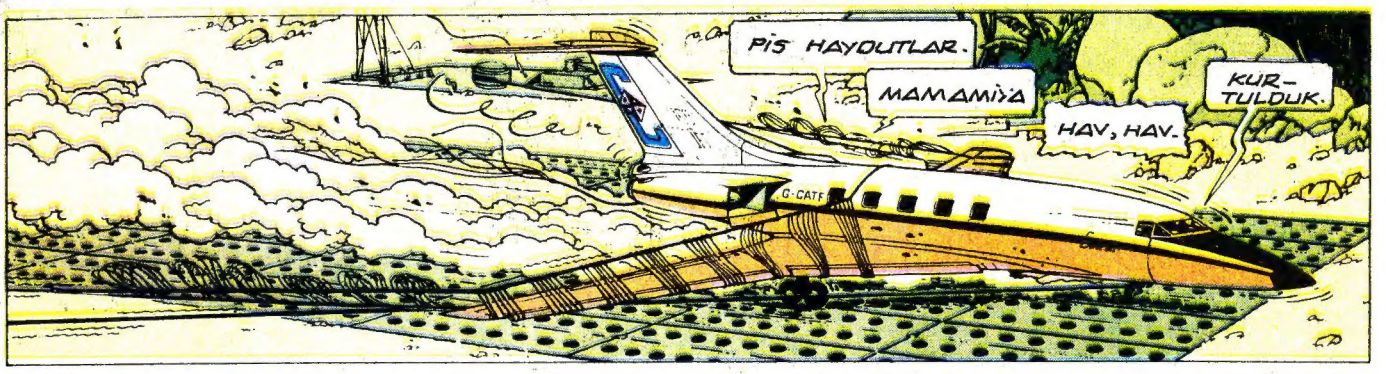

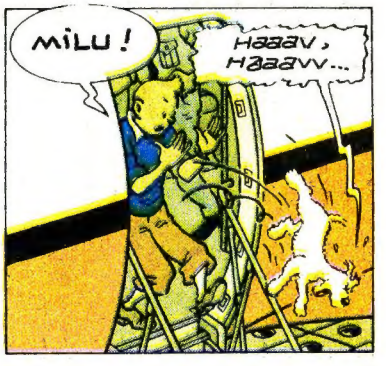

DEVAMI VAR

kalp nakli

Bundan beş yıl kadar önce, 1967 yılının Aralık ayında, heyecan uyandıran bir haber hızla dünyayı dolaştı. Heyecan ve şaşkınlık, ilk kalp nakli haberini alan milyonlarca insanı etkiledi. İlerde ün kazanacak olan bir doktor, Citta del Copo'nun büyük hastanelerinin birinde, trafik kazasında ölen genç bir kadının henüz çarpmakta olan kalbini çıkarıp başka bir insanın ağır hasta olan kalbiyle değiştirmişti.

Bütün dünya basını bu haberi kendisine mal etti.

Christian Barnard.

Irmak gibi kelimeler yazıldı, çok reklâm yapıldı, önemli ve az önemli bir çok şey söylendi ; fakat bütün bu konuşmalardan başlıca bir olay elde edildi : Bernard'ın cesaretli ameliyatının, yalnız bir insanın bilgece düşüncesi değil, fakat uzun ve sabırlı bir çalışmanın sonucu ve artık bütün dünyada olgunluk derecesine ulaşan ciddi ve derin incelemelerin varış noktası olduğu anlaşıldı. Güney Afrikalı doktor, elverişli bir verici bekliyen bir çok meslektaşlarından sadece daha talihli olmuştu.

Fakat kalp nakline nasıl ulaşıldı ? Kutsal sayılan bir organa dokunmak nasıl mümkün oldu ?

Eski insanların, bütün kalp yaralarını öldürücü saydıkları bilinen bir şeydir. Daha geçen yüzyılda Avusturyalı ünlü bir doktor, kalp ameliyatının tamamiyle bir delilik olduğunu söylüyor, öteki cerrahlar da bir kalp yarasının dikilmesinin sadece mânasız olduğunu ileri sürüyorlardı.

Bu dokunulmazlık duvarını yıkmak için, canlı köpek ve tavşanların kalp yaralarını diken bazı kimselerin cesaretli davranışları gerekiyordu. 1896 yılında, Roma'da, Guido Farina adında bir cerrah, "arkadaşlarının saygılarını" kaybetmek tehlikesini göze alarak bir insan kalbi üzerinde ilk dikişi yapmak cesaretini göstermişti.

O zamandan beri kalp cerrahisi alanında bir çok ilerlemeler yapıldı ve bir çok insanın isimleri bilim tarihine silinmez harflerle yazıldı. Bunlar arasında 1956 yılında Nobel tıp ödülünü alan genç Alman doktoru Werner Forssmann'ı hatırlamaktayız. Forssmann, ince bir borunun kol damarlarının birinden doğruca kalbe sokulabileceğini düşünmüştü Forssmann, elinde deneme yapacağı hayvanlar olmadığından, denemeyi ken-

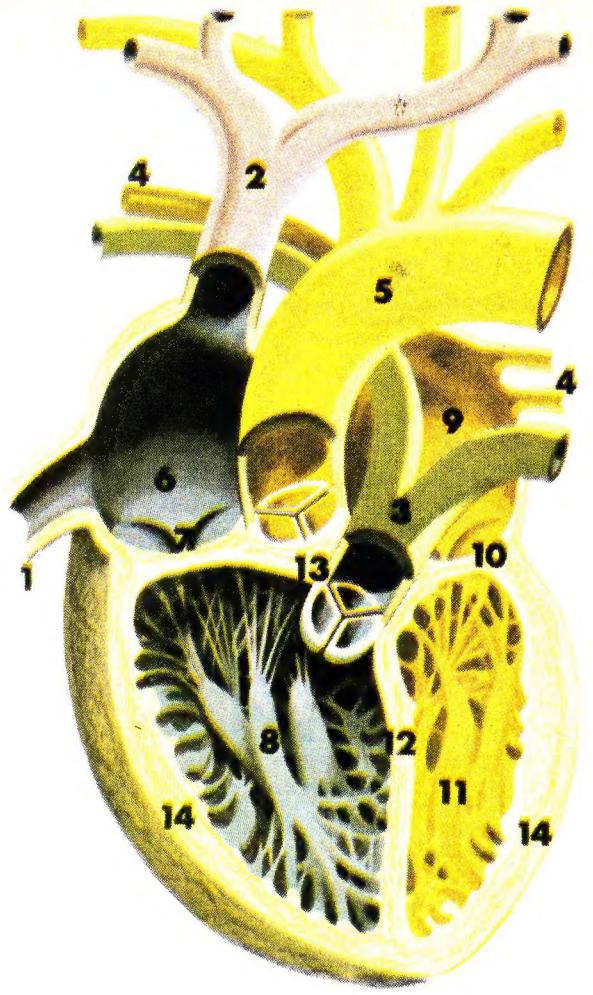

1) Alt ana toplardamar ; 2) üst ana toplardamar ; 3) akciğer atardamarı ; vücudun kara kan dolaşan tek atardamarıdır ; 4) akciğer atardamarları ; 5) ana atardamar (aort) ; 6) sağ kulakcık ; 7) Kapakcık ; 8) sağ karıncık ; 9) Sol karıncık ; 10) mitral kapakcığı ; 11) sol karıncık ; 12) karıncıklararası perde ; 13) yarım ay şeklindeki kapakcıklar ; 14) kalp kası veya miyokard, kasılmalariyle kanı atardamarlara itmektedir.
2- Cerrah Christian Barnard
3- Werner Forssmann cesaretli denemesini yapıyor.

dinde yapmış, böylece hasta kalbin teşhis ve tedavisi için en önemli araçlardan birine cesaretle yol açmıştı.

Günümüzde kalp ameliyatları, gerek doğuştaki kusurların düzeltilmesi ve gerekse ağır kalp yetersizliklerinin giderilmesi için, normal bir hale gelmiş bulunmaktadır.

Bu yetersizliklerden biri mitral darlığı, yani kalbin önemli bir kapakcığının daralmasıdır. Bu durumda, cerrah işaret parmağını kalbe sokup ucu kıvrık küçük bir iğnenin yardımıyle kapakcığı genişletir. En basit kalp ameliyatlarından biridir bu, fakat bazı hallerde

bozuk kapakcığın muhakkak değiştirilmesi gerekmektedir. Gerçekten, bu amaçla, insan vücudunun ihtiyaçlarına çok iyi uyan plâstikten kapakcıklar yapılmaktadır.

Dolaşım aygıtı veya kalp ve damar cerrahisinde, sözünü ettiğimiz kapakcıklardan kan damarlarına giden protez adındaki "yapma parçalar" kullanılmaktadır.

Bugün artık, tamamiyle yapma bir insan kalbi tasarlanıp gerçekleştirilmektedir. Plâstikten olan bu organ, elverişli bir vericiye ihtiyaç göstermemekle beraber, çözümlenmesi henüz zor olan bir çok sorun ortaya çıkarmaktadır. İnsanın kendi kalbi, gerçekten özerk bir enerji kaynağına ihtiyaç gösteren bir organdır. Kalbin atışı, kalbin üstündeki sinirsel bir merkez tarafından düzenlenmektedir. Kalbin yetmiş yıllık bir ömür boyunca sayısı iki buçuk milyarı bulan atışları da buna bağlı bulunmaktadır. Bu iş için haklı olarak atom enerjisi kullanılması düşünülmektedir, ama böyle karışık tekniklerin hazırlanması için henüz zamana ihtiyaç vardır.

Atom enerjisi, (İngilizcede adım işaretliyen) anlamına gelen "pacemaker" denilen kalp çalıştırıcılarında kullanılmaktadır.

Gördüğümüz gibi, kalbin kronometre gibi işleyen kendine özgü bir elektrik aygıtı vardır. Bu aygıt, dakikada yaklaşık olarak yetmiş defa hareket yapmakta ve bu hareketler sinirsel teller aracılığı ile yayılarak, kasılmakta olan kalp kasına gelmektedir. Elimizi göğsümüze koyarak duyduğumuz kalp atışları bu kasılmalardan ileri gelmektedir.

Fakat kronometrenin bozulduğu ve kalbin hayat için lüzumlu ahenge uygun olarak atmadığı haller de olabilmektedir. Bu durumda kalbin yapma bir elektrik kaynağı ile çalıştırılması gerekmektedir. Böylece, deri altına konup gerçek bir elektrik kronometresi gibi işleyen "pacemaker" doğmuştur.

"Pacemaker"in işlemesi için, yaklaşık olarak üç yılda bir değiştirilmesi gereken bir elektrik bataryasına

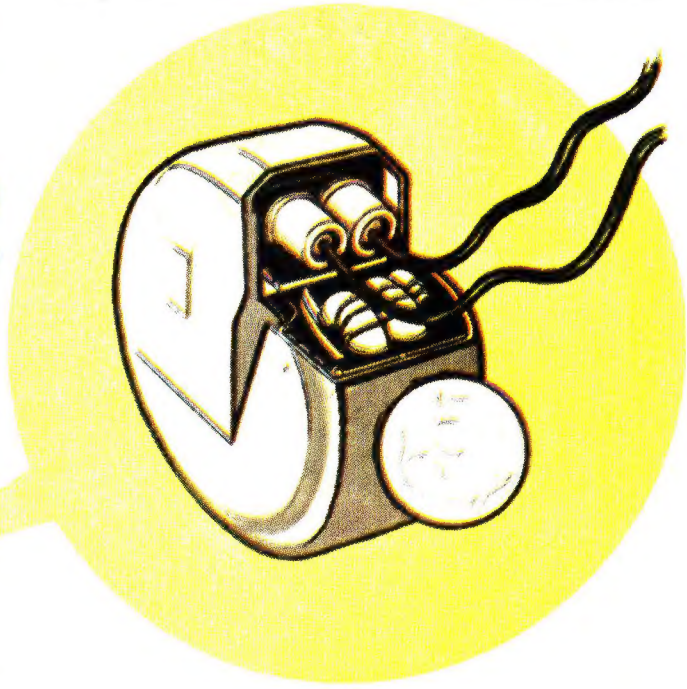

ihtiyaç vardır. Bu sakıncanın ortadan kaldırılması için de bir atom "pacemaker'" i hazırlamaktadır.

Bununla beraber "pacemaker" bir yedek kalp değil, kalbin ahengini kontrol etmeye yarayan basit bir "yakma" tertibatıdır. Dünyadaki insanların çoğu, bu küçük, fakat değerli yolculuk arkadaşını sırtlarında taşıyarak normal bir hayat yaşamaktadırlar.

Çocuk masallarını yar

1- Anderson'un Masallarını bilmeyen, okumayan çocuk yoktur dünyada. Ama bilir misiniz ki, bu masalların babası Anderson 1805 yılında, Danimarka'nın Odense şehrinde doğmuştu. Tıpkı masallarındaki ülkelere benziyordu burası. Çok fakir bir ailenin oğluydu. Babası, bir ayakkabı tamircisiydi. Ama bu fakir aile, aşktan sevgiden yana çok zengindi. Babası, küçük Anderson'u çok severdi. Birlikte, sık sık, kırlarda gezintilere çıkarlardı.

2- Babasıyla birlikte olmadığı zamanlar, küçük Hans Christian, tek başına oynamayı seven bir çocuktu. Daha sekiz yaşındayken, kendi kendine bir tiyatro kurmuştu. Bu tiyatronun baş oyuncuları yine kendi yapmış olduğu kuklalardı. Küçük çocuk her önüne gelene "ben şair ve tiyatro oyuncusu olmak istiyorum" diyordu. Günün birinde, Odense'ye bir tiyatro topluluğu geldi. Hans, topluluğun müdürünü bulup, ona " ne olur bana da bir rol verin " diye yalvardı. Ona bir figüranlık verdiler.

3- Hans'ın annesi, bu başarısızlıktan sonra, oğlunun tiyatro sevdasından vazgeçeceğini umuyordu. Hans'ın bir meslek edinmesi için, onu bir terzinin yanına çırak olarak verdi. Ama 11 yaşında babasını kaybeden Hans, 14 yaşında, aile ocağını terketti. Danimarka'nın başkenti Kopenhag'a geldi. Orada, Kraliyet Tiyatrosuna giderek, yöneticilere, "ben aktör olmak istiyorum". dedi. Çocuğun bu cesaretinden hoşlanan yöneticiler, ona bir şans tanımak için, Hans'ı bir iki provaya soktular. Ama nafile. Hans burada da başarı gösteremedi.

4- Genç yaşta, yabancı bir şehirde beş parasız kalan Hans'ın durumu gerçekten kötüydü. Kraliyet Tiyatro'sunun müdürlerinden biri, Jonas Collins, bu gence acıyarak, onu okula yazdırdı ve bütün masraflarını üzerine aldı. Anderson'un öğrenciliği pek parlak olmadı... Derslere, hele disipline bir türlü alışamıyordu. Sınıfta yapılan bütün yaramazlıkları, öğretmenler ondan biliyordu Ders saatlerini, şiir yazmakla geçiriyordu. Sonraları öğrencilik yılları için Anderson, şöyle diyecekti "Hayatımın en kötü, en acı yılları,

an adam ANDERSEN

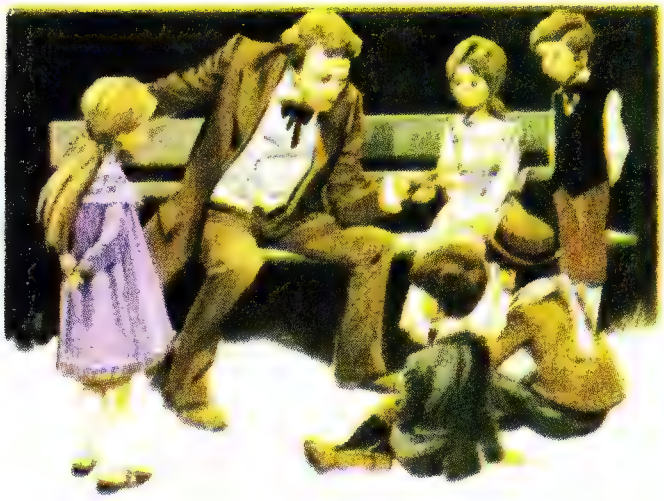

5- Hiç bir şey Hans Christian Anderson'u yazmaktan alakoyamıyordu. 1827 yılında, daha 22 yaşındayken, bir sürü şiir, kısa hikaye ve tiyatro eseri yazmıştı. Oyunlarından bazıları Kraliyet Tiyatrosunda oynanmış ancak pek büyük bir başarı kazanamamıştı. Bütün bunlar, Anderson'a para getirmiyordu. Hiç beklemediği bir sırada, eserlerinden biri, onu servete kavuşturdu. Bu, "Hofman Kanalından Ameger Köprüsüne Kadar Yürüyerek Yolculuk" isimli bir masaldı.

6- Bu masalı Anderson, çocuklar için yazmıştı. Ama büyük küçük, herkes bu masalı okuyordu. Bu masalın çektiği ilgiyi göz önünde tutarak, Anderson, çeşitli seyahat maceraları yazmaya başladı. Artık Kopenhag'daki bütün çocuklar onu tanıyordu. Sokaktan geçerken, hepsi onu gösteriyor, "İşte Büyük Anderson geçiyor" diyorlardı. Anderson, Danimarka Kralının da ilgisini çekmişti. Kral ona ömür boyu bir gelir bağladı. Artık, Anderson'un bütün mali güçlüklerinin sonu gelmişti.

7- Artık Anderson, şiir veya tiyatro piyesleri yazmaktan vazgeçmesi gerektiğini anlamıştı. Onun yolu masal yazmaktı. Gerçek olaylarla gerçek dışı olayları bir araya getirerek, hayal gücünü çalıştırarak, nihayet gerçek şiire ulaşmıştı. Avrupa yolculuğu sırasında gördüğü köylerin yoksulluğundan kaçıp, büyük şehre yollanan çocukların acıklı hallerini anlattığı hikayeleri bile şiirden farksızdı. Yıllar ilerliyor, Anderson'un bütün hikayeleri yayınlanıyor ve kapış kapış kapışılıyordu.

Altmışını geçtiği halde, Anderson aklı ve ruhu gepegenç kalıyordu. Günün birinde, saçma sapan bir kaza, yazarlığına son verdi: Ayağını büküp düşmesiyle, artık bir daha kalkamaz hale geldi ve 4 Ağustos 1875 yılında öldü.

Hans Christian Anderson'un yazmış olduğu piyesler unutuldu. Ama masalları yıllar boyunca bir nesilden diğerine geçti. "Yaramaz Küçük Ördek", "Küçük Deniz Kızı", "Karlar Kraliçesi" isimli masalları hangi çocuk okur da unutabilir ?

GİZLİ AJAN 9

JİM

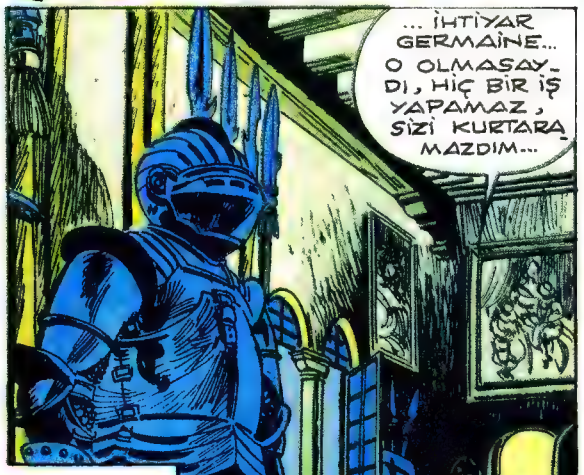

... BENİ KADERİME BIRAKIN VE HEMEN KENDİNİZİ KURTARIN!...
SAKİN OLUNUZ... BURADAN BERABER ÇIKACAĞIZ...
AYNİ ANDA BİR KAÇ KAT AŞAĞIDA.....
İŞTE İP... JİM BAŞARDI... ŞİMDİ SIRA BENDE..
GERMAİNE BİR KAÇ SANİYE BEKLEDİKTEN SONRA:
YETİŞİN, YETİŞİN!.. TUTUKLU KAÇTI... YETİŞİN!!
BİNBAŞIYI ÇAĞIRIN... NEHİRE ATLADIKLARINI GÖRDÜM!..
DELİ İHTİYAR!.. KİMDEN BAHSEDİYORSUN?..
PROFESÖR NEVİLLE İLE O GESTAPO YÜZBAŞISINDAN!.. İPLE NEHİRE İNDİLER...
DRIIIIINNN
... BİR KAÇ SANİYE SONRA BÜTÜN ŞATO ALARMA GEÇTİ...
O MEL'UN SAHTE GESTAPO YÜZBAŞISI... BENİM BAŞIMA O VURDU!...
BİNBAŞI KLAUS NEREDE...?!
AKINTI BOYUNCA BARAJA KADAR GİDİP ONLARI ARAYALIM!..
İŞTE İP!.. HER HALDE UZAKLAŞMAMIŞLARDIR...
DEVAMI VAR.

ALBAY BUM

Köprü

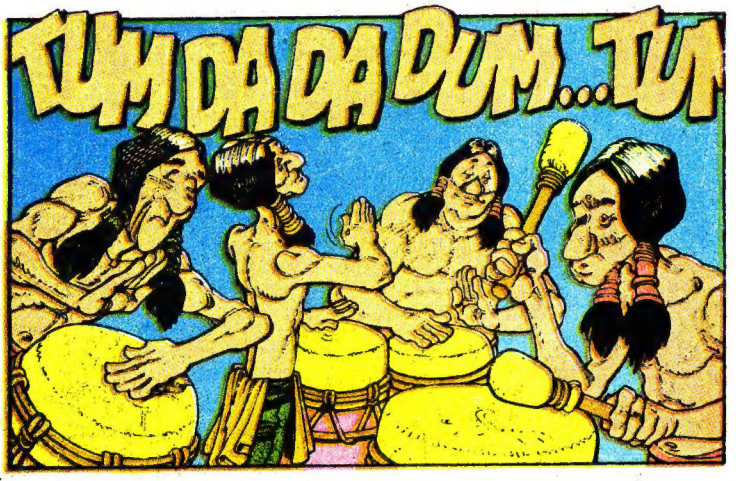

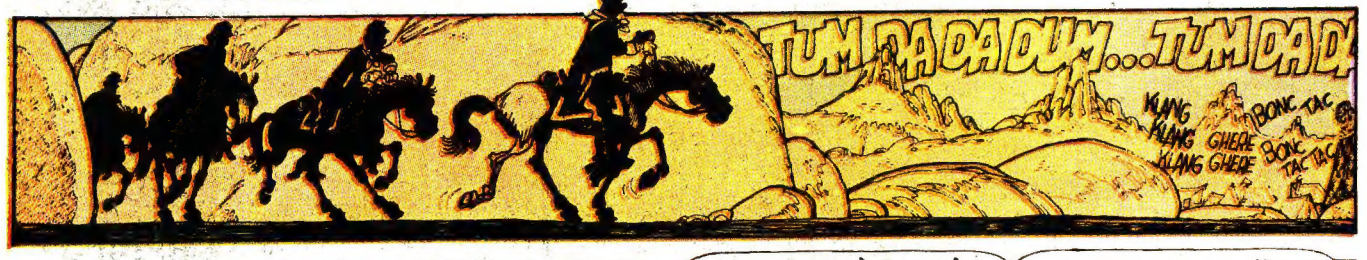

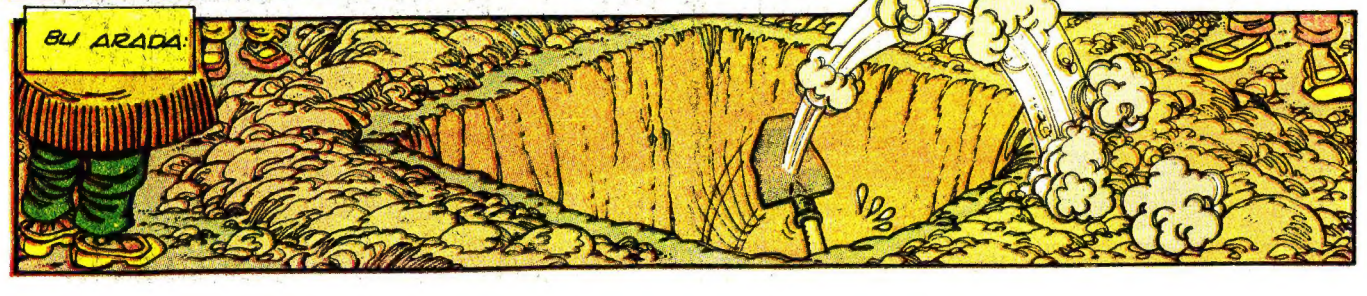

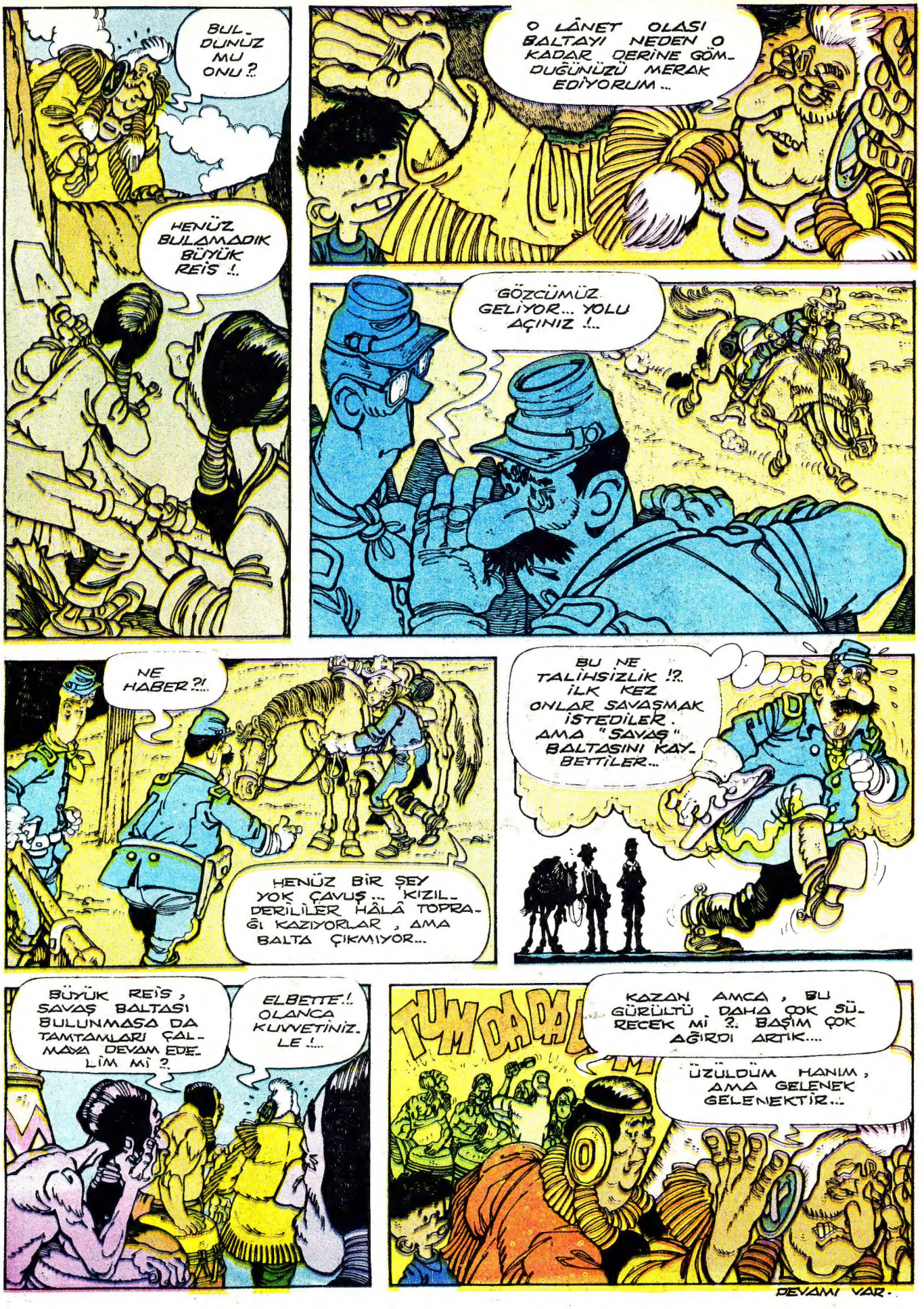
BULDUNUZ MU ONU ?
HENÜZ BULAMADIK BÜYÜK REİS !..
O LÂNET OLASI BALTAYI NEDEN O KADAR DERİNE GÖMDÜĞÜNÜZÜ MERAK EDİYORUM...
GÖZCÜMÜZ GELİYOR... YOLU AÇINIZ !...
NE HABER ?!..
HENÜZ BİR ŞEY YOK ÇAVUŞ... KIZILDERİLİLER HÂLÂ TOPRAĞI KAZIYORLAR, AMA BALTA ÇIKMIYOR...
BU NE TALİHSİZLİK !? İLK KEZ ONLAR SAVAŞMAK İSTEDİLER. AMA "SAVAŞ" BALTASINI KAYBETTİLER...
BÜYÜK REİS, SAVAŞ BALTASI BULUNMASA DA TAMTAMLARI ÇALMAYA DEVAM EDELİM Mİ ?
ELBETTE !.. OLANCA KUVVETİNİZLE !...
TUM DA DA
KAZAN AMCA, BU GÜRÜLTÜ DAHA ÇOK SÜRECEK Mİ ?.. BAŞIM ÇOK AĞIRDI ARTIK....
ÜZÜLDÜM HANIM, AMA GELENEK GELENEKTİR...

DEVAMI VAR.

EĞLENCELİ BULMACALAR

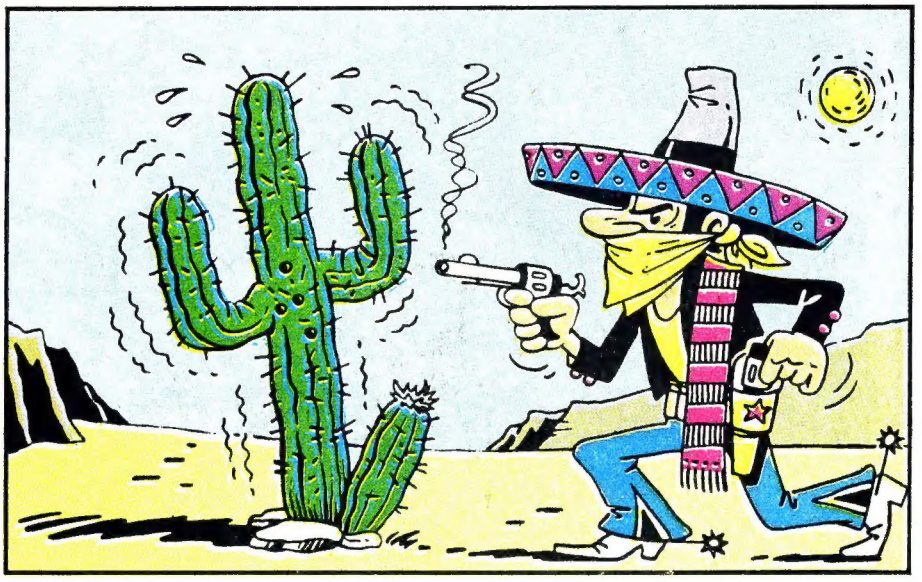

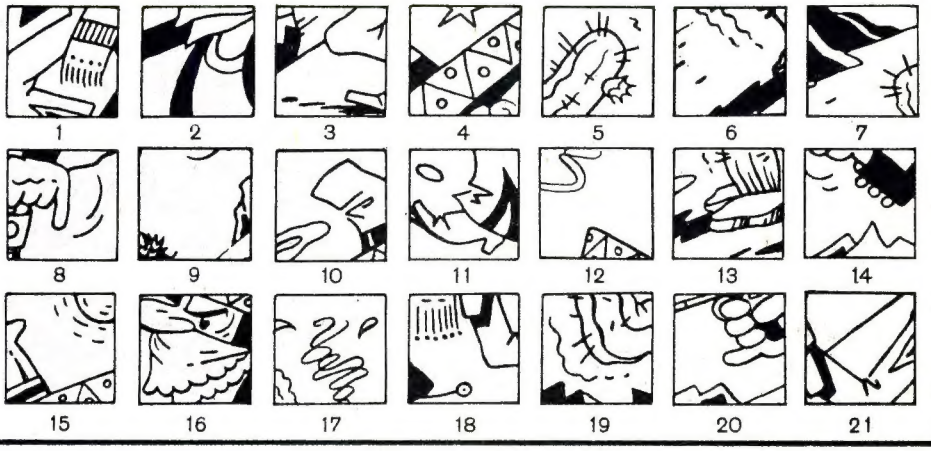

HANGİ KARELER RESİMDE VAR?

1'den 21'e kadar numaralı karelerden kaç tanesi üstteki resimde var ?

Süre: 4 dakika

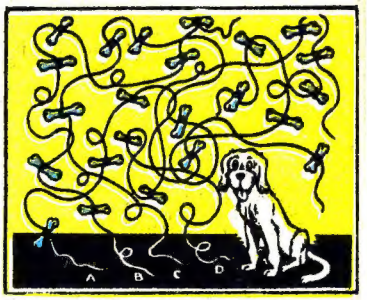

Süre: 3 dakika

HANGİ İP DAHA KARLI?

Karnı çok aç olan resim - deki köpek, acaba hangi ipe sahip çıksa da daha çok kemik yiyebilse? Ona yardımcı olunuz...

Kârlı ip: 8 kemikli C ip.

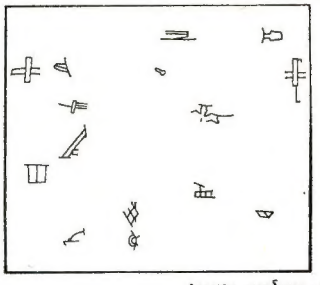

15 küçük fark:

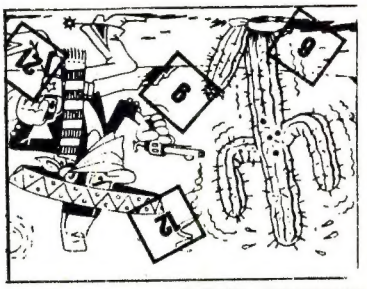

Resimdeki karelер:

CEVAPLAR:

İKİ RESİM ARASINDA TAM 15 KÜÇÜK FARK VAR
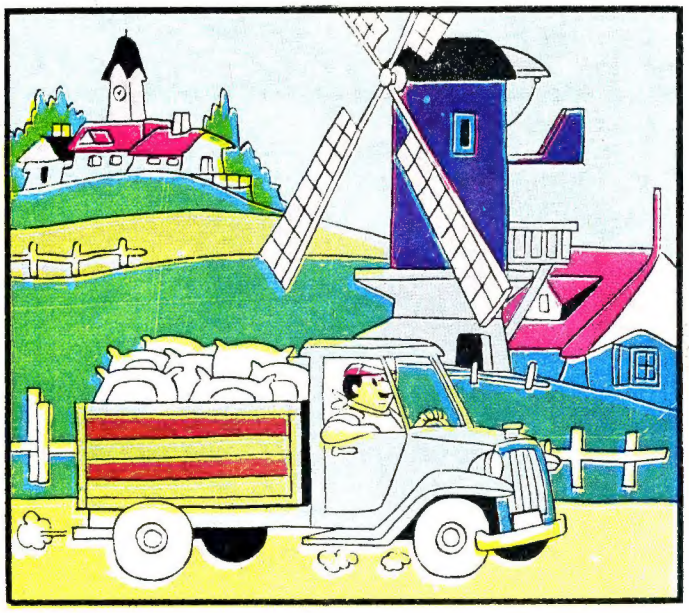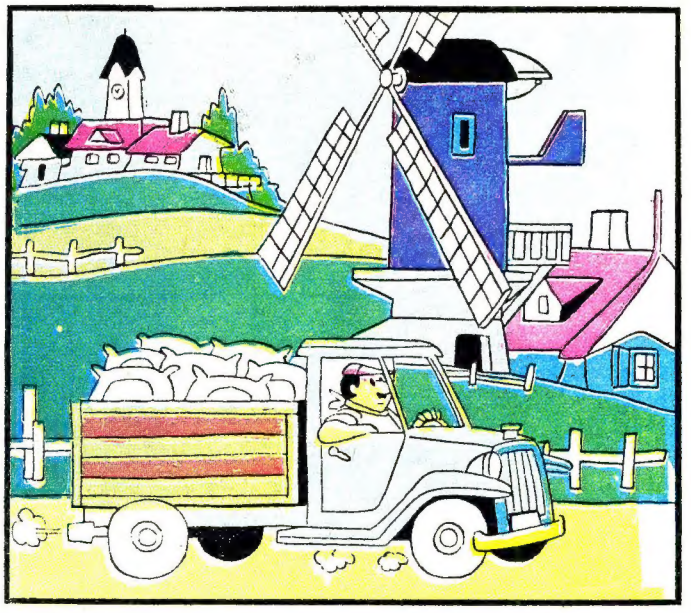
Süre: 5 dakika